

UNIVERSITETET I TROMSØ

Det juridiske fakultet

JUR-3004 - SKOLEEKSAMEN 4. AVDELING MASTER VÅREN 2006

Praktisk oppgave, onsdag 31. mai 2006 kl 09.00 – 17.00

I

I 2003 inviterte Marte Kirkerud og Peder Ås to amerikanske statsborgere, John Harris og Peter Wright, som begge bodde i New York, til å delta i et investeringsprosjekt i Tromsø. Harris og Wright syntes prosjektet så interessant ut, og de investerte NOK 2.000.000 i dette. Året etter ble de oppmerksomme på at det prospekt de var blitt forevist, inneholdt flere uriktige opplysninger. De fremsatte da krav om tilbakebetaling. Harris og Wright gav fullmakt til Lydon Johnson til å forfølge kravet rettslig. I mellomtiden var Marte Kirkerud flyttet til London. Johnson engasjerte advokat Lars Holm i Oslo som prosessfullmektig. På vegne av Lydon Johnson tok advokat Holm 13. januar 2006 ut forliksklage mot Marte Kirkerud og Peder Ås ved Tromsø forliksråd. Saken ble behandlet i Tromsø forliksråd 15. februar 2006. Alle partene møtte. Det kom imidlertid ikke til noe forlik, og saken ble derfor henvist til retten. Etter dette tok advokat Holm på vegne av Lydon Johnson 1. mars 2006 ut stevning ved Nord-Troms tingrett.

Kirkerud og Ås påstod saken avvist. Som grunnlag for dette anførte de at Lydon Johnson ikke hadde aktiv søksmålskompetanse. Etter norsk rett kan søksmål ikke anlegges av en fullmektig. Subsidiært anførte Kirkerud at hun som bosatt i London under ingen omstendigheter kunne saksøkes i Tromsø. For det tilfelle at saken ble fremmet, påberopte Kirkerud og Ås som motregningsinnsigelse et krav på NOK 1.500.000 som Hans Tastad hadde mot Harris og Wright, og som Tastad hadde overdratt til Kirkerud og Ås.

I nytt prosesskrift fra advokat Holm påberopte han som grunnlag for å saksøke Kirkerud i Tromsø Lugano-konvensjonen artikkel 6 nr. 1 og tvistemålsloven §§ 25, 29 og 33. Når det gjaldt spørsmålet om aktiv søksmålskompetanse, anførte han at dette spørsmålet måtte bedømmes etter amerikansk rett. Han fremla en amerikansk rettsavgjørelse som viste at det etter amerikansk rett ikke er noe i vegen for Johnson kan gå til sak som fullmektig for Kirkerud og Ås. For det tilfelle at retten skulle komme til at spørsmålet må avgjøres etter norsk rett, anførte advokat Holm at hvorvidt Johnson virkelig hadde fått fullmakt fra Harris og Wright, og om denne fullmakten gir adgang til å saksøke Kirkerud og Ås, er et materielt spørsmål, og at retten ved avgjørelsen av om saken skal

fremmes, på dette punkt må legge saksøkerens pretensjon til grunn. Både i forhold til spørsmålet om Lydon Johnson hadde aktiv søksmålskompetanse, og i forhold til spørsmålet om Kirkerud kunne saksøkes i Tromsø, anførte advokat Holm dessuten at Kirkerud og Ås hadde møtt under behandlingen i forliksrådet uten å fremsette prosessuelle innsigelser, og det var da for sent å gjøre det etter at stevningen til tingretten var uttatt.

Når det gjaldt motkravet, påstod advokat Holm det avvist, idet overdragelsen av dette var ugyldig. Hans Tastad var sinnssyk, og overdragelsen var påvirket av sinnstilstanden. Kirkerud og Ås manglet da aktiv søksmålskompetanse for motkravet.

II

Tingretten fremmet saken.

Som begrunnelse for frifinnelse påberopte Marte Kirkerud blant annet at det prospekt som var forevist for Harris og Wright, var utarbeidet av Peder Ås. Kirkerud hadde vært deprimert og gått til behandling hos psykiater i den perioden prospektet ble utarbeidet, og hun hadde derfor ikke vært i stand til å påvirke innholdet av dette.

Peder Ås hevdet på sin side at Kirkerud hadde vært med på å utarbeide prospektet, og at han under arbeidet med prospektet ikke hadde observert noe påfallende i hennes opptreden. Han bad derfor om at Kirkerud skulle pålegges å fremlegge journalene fra de påståtte behandlingene hos psykiater.

Kirkerud bestred at hun kunne pålegges å fremlegge journalene. Prinsipalt gjorde hun gjeldende at en part bare kan pålegges å fremlegge dokumenter etter krav fra motparten. Ås var ikke motpart, men en prosessfelle på samme side i prosessen. Subsidiært hevdet hun at heller ikke de øvrige vilkår for å gi pålegg om dokumentfremleggelse var oppfylt. Hun var ikke i besittelse av journalene. Dessuten viste hun til psykiaterens taushetsplikt etter helsepersonelloven §§ 21 ff.

Ås bestred ikke at psykiaterens taushetsplikt etter helsepersonelloven omfattet journalene, men fremholdt at Kirkerud ikke hadde noen taushetsplikt. Tvert imot har hun som part etter tvistemålsloven § 111 plikt til å gi en fullstendig og sannferdig forklaring. Og dersom hun ikke hadde journalene, kunne hun med letthet skaffe seg disse, jf. pasientrettighetsloven § 5-1 sammenholdt med helsepersonelloven § 41.

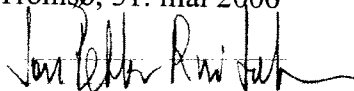
Lydon Johnson ønsket ikke å blande seg inn i krangelen mellom Kirkerud og Ås, men bad om at Kirkerud og Ås ble pålagt å fremlegge et notat om investeringsprosjektet som var utarbeidet av statsautorisert revisor Atle Hansen. Johnson påberopte også revisoren som vitne. Under henvisning til revisors taushetsplikt etter revisorloven § 6-1 motsatte Kirkerud og Ås seg at revisor ble ført som vitne. Når det gjaldt revisors notat, gjorde Ås gjeldende at han ikke kunne finne det og derfor ikke kunne pålegges å fremlegge det. Han viste til at det er en gammel romerrettslig grunnsetning om at ingen er forpliktet til

det umulige. Kirkerud erkjente at hun hadde et notat som var utarbeidet av revisor Hansen, men under henvisning til revisors taushetsplikt nektet hun å fremlegge det.

oOo

Om dette skrives en betenkning hvor både prinsipale og subsidiære rettsspørsmål drøftes og avgjøres.

Tromsø, 31. mai 2006

Jon Petter Rui Johansen

Leder av fjerdeavdelingsutvalget

Sensuren faller **torsdag 22. juni 2005 kl 10.00** og offentliggjøres ved oppslag på tavla utenfor fakultets ekspedisjonen. Kandidater som er forhindret fra å møte opp selv, kan få opplysninger om sitt eksamensresultat ved å ringe ekspedisjon tlf.nr. 77644197, 77646876 eller 77646923 mellom kl 10.00 og 15.00. **Husk at kandidatnummer må oppgis.** Samtidig blir det gitt opplysninger om sensors telefonnummer og treffetid.